

РЕШЕНИЕ

№ 147

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9854** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на Е. П. Б., чрез адв. Т. Ч., против Решение № 173700 от 11.08.2020 г. по НАХД № 10369/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 121-и състав, с което е отхвърлена негова жалба срещу Заповед за задържане на лице № 229зз1671/21.06.2019 г., издадена от полицейски орган при 05 Районно управление, Столична дирекция на вътрешните работи /РУ – СДВР/, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от Закон за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ е постановено задържането му за срок до 24 часа.

В касационната жалба се излагат подробни съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт поради допуснати съществени процесуални нарушения, необоснованост и нарушение на материалния закон. Твърди, че заличаването на допуснатия свидетел В., лице с установена от полицията самоличност и заявило, че познава Б., съществено е нарушило правото на защита на задържаното лице. Съдът не бил положил никакви усилия да призове свидетеля В.. Освен това, липсвали мотиви относно направените от състава на първоинстанционния съд изводи, което било пречка да се провери правилността на съдебния акт. Моли решението на СРС да бъде отменено и постанови ново по същество на спра, алтернативно-да се отмени решението на СРС и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на същия

съд. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за защита и процесуално представителство пред двете инстанции на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Ч., която поддържа жалбата на основанията, подробно посочени в нея. Представя списък на разноски.

Ответникът по касационната жалба - полицейски орган при 05 Районно управление, Столична дирекция на вътрешните работи /РУ – СДВР/, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. По делото с постъпили писмени бележки от юрк.П. от 06.11.2020г., с които оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд – София град, XI касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба, както и след служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, за валидност, допустимост и съответствие на решението с материалния закон, въз основа на установените факти, приема следното от правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

С Решение № 173700 от 11.08.2020 г. по НАХД № 10369/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав, е отхвърлена жалбата на Е. П. Б., срещу Заповед за задържане на лице № 229зз1671/21.06.2019 г., издадена от полицейски орган при 05 Районно управление, Столична дирекция на вътрешните работи /РУ – СДВР/, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР е постановено задържането му за срок до 24 часа.

За да постанови обжалваното решение, съдът въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства, от фактическа страна е установил че със заповед за задържане на лице рег. №229зз 1671/20.06.2019 г., издадена от Н. Д. Р. - полицейски орган при 05 РУ – СДВР, на основание чл. 72 ал. 1 т.4 ЗМВР на Е. П. Б. е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 05 РУ – СДВР. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено "установяване на самоличност". Задържането на лицето е извършено в 22.50 часа на 20.06.2019 г. и същото е освободено в 23.40 часа на същия ден. Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед и му е връчено копие от нея. Ведно с посочената заповед, Б. е попълнил декларация (приложение №1 към чл. 15 ал. 2) на дата 20.06.2019 г. Към административната преписка е представен протокол за личен обиск на жалбоподателя. По делото като доказателства са приети представените с административната преписка материали, разпитани са в качеството на свидетели Е. В. Д., Н. А. Ч. и Н. Д. Р..

За да отхвърли жалбата против заповедта за задържане на Б., районният съд е достигнал до извод, че административния акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл. 57 ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл.72 ал.1 ЗМВР. Издаден е в предвидената в чл. 74 ал. 1 ЗМВР писмена форма и има изискуемото по чл. 74 ал. 2 ЗМВР съдържание. Подлагайки на преценка събраните доказателства, първоинстанционния съд е извел извод за законосъобразност на обжалваната заповед и е приел, че са налице предвидените в закона материалноправни предпоставки за задържане на лицето на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и за съответствието ѝ с целта на закона

Настоящият касационен състав намира решението за неправилно по следните съображения:

Правилно първоинстанционният съд е приел, че оспореният пред него административен акт е издаден от компетентен орган. Органът издал оспорената заповед е сред полицейските органи по чл. 57 ЗМВР, в законоустановената писмена форма и не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. Настоящият състав споделя изводите на районния съд, че оспорената пред него заповедта за задържане е издадена в предписаната в чл. 74, ал. 1 от ЗМВР писмена форма и съдържа посочените в, ал. 2 от същата разпоредба задължителни реквизити. Обстоятелството, че докладната записка /л.38 от д.10369/2019 по описа на СРС/ е изготвена след издаване на заповедта за задържане, не обосновава извод за липса на мотиви, тъй като не съществува пречка такива да бъдат изложени след издаването на административния акт, в друг документ към изпратената административна преписка, щом изхождат от същия орган. Това разбиране е в съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на Върховния съд, съгласно което неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в документ, предхождащ издаването на акта или в последващ такъв. Обстоятелството, че заповедта за задържане е издадена след като лицето фактически е задържано, не обосновава съществено нарушение на процедурата, тъй като фактическото ограничаване на правата е в изпълнение на волеизявлението на административния орган, което в последствие е обективизирано в оспорвания пред първоинстанционния съд административен акт. Издаването и връчването на административния акт след самото задържане на лицето не пречи на упражняване на правото на жалбоподателя на защита, тъй като същият е легитимиран да оспори и фактическото (без съответна заповед) задържане.

Настоящият състав на АССГ намира, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, водещо до ограничаване правото на защита на Б.. Съображенията на касационния състав са следните:

С нормата на чл. 6 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) законодателят е задължил гражданите да удостоверят своята самоличност при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон. Безспорно е правомощието на полицейските органи да извършва проверки за установяване самоличността на лице като основанията за това са изброени в чл. 70, ал. 1 от ЗМВР. Неизпълнението на задължението на гражданин да удостовери своята самоличност при поискване от компетентните длъжностни лица чрез представяне на български личен документ представлява административно нарушение, за което чл. 80, т. 5 от ЗБЛД предвижда налагане на административно наказание, но ПАМ не е средство за реализиране на отговорността на лицето по повод извършеното от него административно нарушение по ЗБЛД. В разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР са регламентирани седем отделни хипотези, в които полицейските органи могат да задържат лице и които са самостоятелни основания със свои особености. За да бъде установена самоличността на едно лице, полицейският орган трябва да му поиска документ за самоличност, ако то не изпълни това разпореждане по каквато и да е причина, следва самоличността му да се установи по другите способи посочени в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР.

Наред с горното, съдът намира за необходимо да отбележи, че законът свързва неизпълнението на задължението за удостоверяване на самоличността на конкретно

лице с възможността за неговото задържане само когато тази самоличност не може да бъде удостоверена по реда на чл. 70, ал. 2 ЗБЛД. Приложимата в случая разпоредба на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР предвижда, че установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. При анализа на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР следва, че полицейските органи разполагат с възможност за установяване на самоличност при условията на оперативна самостоятелност - а именно, чрез документите, предвидени със ЗБЛД, чрез показанията на други граждани с установена самоличност, познаващи лицето без документ, както и по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Непредставянето на документ за самоличност, макар да съставлява административно нарушение по ЗБЛД, не е основание за задържане на лице, което не представи документ за самоличност при проверката, при условие, че неговата самоличност може да бъде установена по друг начин, посочен в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР. По делото липсват данни административният орган да е предприел действията по чл. 70, ал. 2 от ЗМВР за установяване на самоличността на касатора. Принудителната административна мярка е приложена вследствие на липса на документи за самоличност от Е. Б. при поискването му от органите на МВР, при съществуваща възможност за установяване на самоличност чрез някои от другите способности по чл. 70, ал. 2 от ЗМВР.

В тази връзка, с цел установяване на обективната истина, в производството пред СРС, защитата на Б. е поискала разпит на свидетел с установена самоличност, който е можел да установи на самоличността му чрез някои от другите способности по чл. 70, ал. 2 от ЗМВР. От данните по делото е видно, че това е могло да бъде направено чрез сведения от гражданина В. В., /подал сигнал за лице, опитало се да проникне в строителен обект/, който е бил с установена самоличност, и намиращ се на мястото на инцидента, присъствал е на мястото, където са изискани документи за самоличност на касатора и познава задържаното лице. В тази връзка, основателно се явява възражението на касатора, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, водещо до ограничаване правото на защита на Б., като не е разпитан посоченият от него свидетел. Искането за разпит на В. Д. В. е направено своевременно, посочени са основанията за разпита му /л.57 дело 10369/19 по описа на СРС/. В проведеното на 14.10.2019г. съдебно заседание председателят на 121-и състав на СРС е допуснал в качеството на свидетел В. Д. В. с посочено ЕГН [ЕГН], както и способ за откриване на същия-изискване на адрес съгласно Наредба № 14/2009г. Изготвено е искане по реда на Наредба № 14/2009г., с информация за постоянен и настоящ адрес /л.63 дело 10369/19 по описа на СРС/. По делото не е налична информация за резултата от направеното искане /на л.115 гръб е видно, че искането е със статус чака „адресна справка“/. За настоящият касационен състав не става ясно защо справката не е извършена. Действията на първоинстанционния съд остават недовършени и съвсем неоснователно в проведеното съдебно заседание на 20.07.2020г. председателят на състава заличава посочения свидетел. С това свое действие, съставът на СРС не е събрал всички относими към спора доказателства, които са били необходими за разкриване на обективната истина и не е изследвал всички въпроси, които са от съществено значение за правилното решаване на делото. Предвид изложеното настоящият състав прие, че атакуваното съдебно решение следва да бъде изцяло отменено, като делото се върне за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд, съобразно мотивите на настоящото решение

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 3 от АПК, Административен съд София град, XI-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 173700 от 11.08.2020г. по НАХД № 10369/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:
ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,
НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.